

др Владимир КОЗАР,
доцент на Правном факултету Универзитета
Привредна академија у Новом Саду

ПОБИЈАЊЕ ПРОДАЈЕ СТЕЧАЈНОГ ДУЖНИКА КАО ПРАВНОГ ЛИЦА

Резиме

Уговор о продаји стечајног дужника као правног лица не може се поништити или оласити ништавим због неправилности у поступку продаје, применом оштрих одредаба о неважности уговора из чл. 103 до 117 Закона о облигационим односима, није се на извршену продају може изјавити приговор из члана 133 став 8 Закона о стечају.

Жалба против решења о обустави поступка стечаја представља једини начин за побијање сprovedених стечајних радњи у поступку продаје стечајног дужника као правног лица, укључујући и закључени уговор о продаји.

Није дозвољена тужба за утврђење ништавости продаје стечајног дужника као правног лица.

Није дозвољен приговор на ток ликвидације, као скуи фактичких радњи предузетих од стране стечајног управника ради продаје стечајног дужника као правног лица.

Није дозвољен приговор понуђача који није изабран као најповољнији, на извршену продају стечајног дужника као правног лица или имовине, али понуђач има право на накнаду штете од стечајног управника уколико иста докаже, сагласно оштрим правилима имовинског права и посебним одредбама о одговорности стечајног управника за штету коју је проузроковао учесницима у поступку из члана 31 Закона о стечају.

Кључне речи: стечајни дужник, правно лице, побијање, жалба, обустава, стечајни поступак.

Закон о стечају¹ садржи бројне новине и побољшања у односу на раније прописе – Закон о стечајном поступку из 2004. године,² односно Закон о принудном поравнању, стечају и ликвидацији.³ По свом значају посебно се издваја институт продаје стечајног дужника као правног лица.

Закон о стечају предвиђа продају стечајног дужника као правног лица, уз сагласност одбора поверилаца (члан 135 став 1), док продаја погона и делова дужника више није регулисана у оквиру овог правног института, што је исправно опредељење законодавца.

По доношењу решења о банкрутству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника (члан 132 став 1), с тим што је стечајни управник дужан је изврши процену целисходности продаје стечајног дужника као правног лица, односно целокупне имовине стечајног дужника у односу на продају имовине стечајног дужника у деловима и да о томе обавести одбор поверилаца (члан 132 став 1).

Закон о стечају у чл. 135 и 136 уређује продају стечајног дужника као правног лица, када привредно друштво задржава свој правни субјективитет, односно својство правног лица, а долази до промене оснивача, односно власника друштва. Купац привредног друштва – стечајног дужника уписује се као његов оснивач или акционар и стиче власничка и управљачка права у складу са Законом о привредним друштвима – права гласа и имовинска права по основу удела (учешће у добити и расподели ликвидационог вишка), сразмерно уделима (члан 116), односно право гласа у скупштини акционарског друштва и право на исплату дивиденди, (члан 208 став 1 тач. 3 и 4).

У питању су слична решења као и у ранијим прописима – Закону о стечајном поступку (чл. 112 и 113), односно Закону о принудном поравнању, стечају и ликвидацији (члан 129), који су такође садржали и правила о продаји дужника као правног лица.

Закон о стечају, у суштини, задржава модел продаје стечајног дужника као правног лица из ранијих стечајних закона, с тим што нека питања решава на прецизнији начин.

У овом раду анализиране се одредбе новог закона, као и ставови правне теорије и судске праксе, који се односе на побијање продаје стечајног дужника као правног лица.

Посебно су размотрена питања која се односе на немогућност поништаја продаје стечајног дужника као правног лица; на жалбу против

1 Службени гласник РС, бр. 104/2009.

2 Службени гласник РС, бр. 84/05 и 85/05.

3 Службени лист СФРЈ, бр. 84/89 и Службени лист СРЈ, бр. 37/93 и 28/96.

решења о обустави поступка стечаја као једини начин за побијање спроведених стечајних радњи; на недозвољеност тужбе за утврђење ништавости продаје стечајног дужника као правног лица; на недозвољеност приговора на ток лицитације код продаје стечајног дужника као правног лица; на недозвољеност приговора понуђача који није изабран и његово право на накнаду штете; као и на одговорност стечајног управника за штету проузроковану намерно или крајњом непажњом.

I Немогућност поништаја продаје стечајног дужника као правног лица

Закон о стечају не садржи посебне одредбе о правној заштити, односно о правним средствима у поступку продаје стечајног дужника као правног лица. Другим речима, закон не прописује начин, поступак и правно средство којим би се могло иницирати преиспитивање законитости и правилности аката и радњи предузетих у поступку продаје стечајног дужника као правног лица.

Такве посебне одредбе нису биле прописане ни ранијим прописима – Законом о стечајном поступку, односно Законом о принудном поравнању, стечају и ликвидацији. Отуда, ставови судске праксе настале у примени ранијих стечајних закона нису изгубили актуелност када је у питању могућност поништаја продаје стечајног дужника као правног лица, односно недозвољеност тужбе за утврђење ништавости продаје стечајног дужника као правног лица.

Члан 133 Закона о стечају регулише само питање приговора на предложено или извршену продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника, дакле када је у питању продаја појединачних, индивидуално одређених ствари, а не и када се стечајни дужник продаје као правно лице. Стечајни дужник и повериоци могу поднети приговор на предложено продају најкасније у року од десет дана пре предложеног датума продаје или преноса, ако за њега постоји прописан основ. О приговору одлучује стечајни судија. Приговор не задржава продају, осим ако стечајни судија не одлучи другачије (члан 133 став 6). Повериоци могу ставити приговор на извршену продају уколико за то постоји основ. Приговор не утиче на извршену продају, већ представља основ за утврђивање одговорности стечајног управника ако је штета настала радњом стечајног управника у поступку продаје. Основ за приговор може бити превара, пристрасно понашање стечајног управника, непотпуно дато обавештење или било који други разлог из кога произлази да је стечајни управник водио поступак продаје на штету стечајне масе. Обична тврдња да је постигнута цена прениска није довољан основ за подношење приговора (члан 133 став 8).

Дакле, Закон о стечају убрзава поступак продаје, прописујући да приговор не задржава предложену продају, а такође гарантује правну сигурност купцима, тако што предвиђа да приговор не утиче на извршену продају, што значи да не утиче на пуноважност закљученог уговора о продаји имовине, који се не би могао поништити или огласити ништавим због евентуалних неправилности у поступку продаје, применом општих одредаба о неважности уговора из чл. 103 до 117 Закона о облигационим односима, већ представља само основ за одговорност стечајног управника за штету, с тим што је обична тврдња да је постигнута цена прениска, која се у пракси најчешће истиче, изричито искључена као основ за подношење приговора.

Сличне одредбе о приговору на предложену или извршену продају биле су предвиђене у члану 111 ст. 6 и 9 ранијег Закона о стечајном поступку.

Закон о принудном поравнању, стечају и ликвидацији предвиђао је могућност поништаја продаје имовине, тако што је у члану 136 став 1 прописивао да повериоци и дужник могу у року од три месеца од дана продаје ствари дужника да захтевају поништај продаје ако су продајом оштећени интереси поверилаца, с тим што је према ставу 3 истог члана у случају поништаја продаје купац имао право на накнаду штете као поверилац стечајне масе. Међутим, могућност поништаја продаје имовине изостављена је из Закона о стечајном поступку, а није предвиђена ни и у важећем Закону о стечају, већ је предност дата убрзавању поступка продаје и заштите правне сигурности купаца.

Али, према ставовима судске праксе, настале за време важења Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији, који нису изгубили актуелност, институт поништаја продаје из члана 136 није се могао применити на продају стечајног дужника као правног лица, а уговор о продаји стечајног дужника као правног лица није се могао поништити или огласити ништавим због неправилности у поступку продаје, применом општих одредаба о неважности уговора из чл. 103 до 117 Закона о облигационим односима, већ је жалба против решења о обустави поступка стечаја једини начин за побијање спроведених стечајних радњи у поступку продаје стечајног дужника као правног лица, укључујући и закључени уговор о продаји.

II Жалба против решења о обустави поступка стечаја као једини начин за побијање спроведених стечајних радњи

Став о немогућности поништаја продаје стечајног дужника као правног лица прихваћен је и у судској пракси. Дакле, према ставу прак-

се, уговор о продаји стечајног дужника као правног лица, који је одобрен решењем стечајног већа, као и фактичке радње у поступку лицитације, не могу се побијати позивом на одредбе из члана 136 ст. 1 и 2 Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији, који прописује да повериоци и дужник могу у року од три месеца од дана продаје ствари дужника да захтевају поништај продаје ако су продајом оштећени интереси поверилаца, пошто је цитирана одредба применљива само у ситуацији када се стечај окончава продајом имовине дужника, а не и продајом дужника као правног лица, из чега следи да је једини начин за побијање спроведених стечајних радњи жалба против решења о обустави поступка стечаја.⁴

Такође, у судској пракси заузет је став о немогућности побијања уговора о продаји стечајног дужника као правног лица применом општих правила облигационог права. Уговор о продаји стечајног дужника као правног лица, који је одобрен решењем стечајног већа, као и фактичке радње у поступку лицитације које су претходиле закључењу уговора, не могу се побијати позивом на опште одредбе Закона о облигационим односима које регулишу утврђење ништавости уговора, јер је Закон о принудном поравнању, стечају и ликвидацији специјални закон, већ је једини начин за побијање спроведених стечајних радњи жалба против решења о обустави поступка стечаја.⁵

Исти став заузет је у судској пракси и у другим сличним правним ситуацијама, када је у питању приговор на одлуку о продаји стечајног дужника као правног лица. Према ставу праксе, приговори на одлуку о продаји стечајног дужника нису дозвољени. Уговор о продаји дужника као правног лица не може се посматрати одвојено од решења о обустави стечајног поступка услед продаје стечајног дужника и због тога се уговор о продаји правног лица не може побијати посебно, већ само у склопу жалбе против решења о обустави стечајног поступка над дужником, а које се доноси на основу одредбе члана 130 став 1 Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији.⁶

Изложени ставови судске праксе нису изгубили актуелност јер Закон о стечају, као и ранији стечајни закони, на исти начин регулишу механизам продаје стечајног дужника као правног лица, када је у питању основна процесно-правна последица: после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља (члану 136 став 1), а новац добијен продајом стечајног дуж-

4 Из решења Вишег трговинског суда, Пж. 6999/04 од 30. септембра 2004. године.

5 Из решења Вишег трговинског суда, Пж. 6999/04 од 30. септембра 2004. године.

6 Одговор утврђен на седници Одељења за привредне спорове Вишег трговинског суда од 10. октобра 2003. године.

ника, као и имовина стечајног дужника која није била предмет процене, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља намирењем стечајних поверилаца (члану 136 став 3).⁷ Према томе, основна процесно-правна последица продаје стечајног дужника као правног лица састоји се у обустави стечајног поступка у односу на стечајног дужника, о чему суд доноси посебно решење, против кога је дозвољена посебна жалба, која, према ставу који преовладава у судској пракси, представља једини начин за побијање спроведених стечајних радњи у поступку продаје стечајног дужника као правног лица, укључујући и закључени уговор о продаји. То значи да се поступак продаје и уговор о продаји не могу побијати одвојено од решења о обустави стечајног поступка у односу на стечајног дужника. Према томе, на продају стечајног дужника као правног лица не примењују се ни цитиране одредбе из члана 133 став 8 Закона о стечају о приговору на извршену продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника.

III Недозвољеност тужбе за утврђење ништавости продаје стечајног дужника као правног лица

Сагласно цитираним прописима, у судској пракси заузет је став о недозвољености тужбе за утврђење ништавости продаје стечајног дужника као правног лица. Према ставу праксе, није дозвољена тужба за утврђење ништавости продаје стечајног дужника као правног лица, већ неправилности приликом продаје стечајног дужника могу бити само разлог за жалбу на решење о обустави стечајног поступка.

У образложењу изложеног става наводи се да је тужилац тражио побијање правних радњи продаје туженог као правног лица на јавној лицитацији одржаној дана 27.4.2006. године, као и да се тужилац прогласи за другог купца, за износ објављен у јавном огласу, а као најбољи понуђач. Првостепени суд је побијаним решењем одбацио тужбу са образложењем да због неправилности приликом продаје стечајног дужника, као правног лица није предвиђена ни дозвољена тужба за побијање правних радњи предузетих током продаје, а нити за побијање закљученог уговора о продаји.

Другостепени суд налази да правилно поступио првостепени суд када је побијаним решењем одбацио тужбу тужиоца као недозвољену, у смислу члана 279 став 1 тачка 6 Закона о парничном поступку. Правилан је закључак првостепеног суда да Закон о облигационим одно-

7 Дакле, у питању су слична решења као у ранијим прописима – Закону о стечајном поступку (чл. 112 и 113), односно Закону о принудном поравнању, стечају и ликвидацији (члан 129).

сима не прописује могућност да се код продаје стечајног дужника као правног лица, тужбом у парничном поступку може тражити утврђење ништавости продаје стечајног дужника, имајући у виду одредбе Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији као *lex specialis* у односу на поменути. Поступак продаје стечајног дужника као правног лица води намирењу поверилаца, и очувању субјективитета стечајног дужника, и тај поступак се окончава обуставом у односу на стечајног дужника, а наставља према стечајној маси.

Како се продаја стечајног дужника као правног лица, не може посматрати одвојено од решења о обустави стечајног поступка услед продаје стечајног дужника, стога наводи тужиоца о неправилностима приликом продаје стечајног дужника, као и утврђење ништавости продаје могу се истицати само у жалби на решење о обустави стечајног поступка, а како правилно налази првостепени суд.⁸

IV Недозвољеност приговора на ток лицитације код продаје стечајног дужника као правног лица

У судској пракси заузет је став о недозвољености приговора на ток лицитације у поступку продаје стечајног дужника као правног лица.

Према ставу праксе, није дозвољен приговор на ток лицитације, као скуп фактичких радњи предузетих од стране стечајног управника ради продаје стечајног дужника као правног лица, што значи да се сам поступак продаје не може оспоравати, па ни правни лек изјављивати у смислу побијања радњи предузетих у поступку продаје правног лица, већ је жалба против решења о обустави поступка стечаја једини начин за побијање спроведених стечајних радњи.

У конкретном случају, из списка произлази да је дана 6. новембра 2003. године достављен суду предлог за продају дужника као правног лица од стране стечајног управника. Решењем првостепеног суда Ст. 1040/2001 од 14. новембра 2003. године одређена је продаја стечајног дужника као правног лица и то усменим јавним надметањем по почетној цени од 884.679.000,00 динара и уплатом јемства од 44.233.950,00 динара. Оглас о јавном надметању објављен је у листу „П...“ дана 16. новембра 2003. године. Јавно надметање одржано је 23. новембра 2003. године са почетком у 11,00 часова, а јемство је уплатио само један учесник – инострано правно лице. Уговор о продаји је закључен са наведеним правним лицем и одобрен од стране стечајног већа, решењем Ст. 1640/2001 од 26. новембра 2003. године. Купац је прихватио да плати почетну ли-

8 Из решења Вишег трговинског суда, Пж. 1686/07 од 5.3.2008. године.

цитациону цену плус 1.000.000,00 динара за почетни лицитациони ко-рак. О току лицитације сачињен је записник.

Два дана по окончању лицитације, стечајном већу изјављени су приговори на ток лицитације, од стране посматрача лицитације, овде жалилаца. У приговорима истичу захтев за поништај лицитације, јер је иста договорена са купцем и остала лица су тиме стављена у неравно-праван положај. Побијаним решењем стечајно веће одбацило је приго-воре из разлога што се поништај продаје може захтевати тужбом у року од три месеца од дана продаје. При оваквом чињеничном стању, пра-вилно је стечајно веће одбацило приговоре као недозвољене, али из по-грешних разлога. У конкретном случају приговори су изјављени на сам ток лицитације, дакле на фактичке радње предузете од стране стечајног управника током трајања лицитације, након чега је уследило закључење уговора са купцем. Одредбом члана 55 став 2 Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији прописано је да стечајно веће може по службеној дужности, по приговору или предлогу, мењати одлуке стечајног судије или стечајног управника ако утврди да су незаконите и нецелиходне. Предметна ситуација не може се подвести под ову одред-бу, јер стечајни управник одлуку поводом продаје и није донео, већ је само прихватио једину понуду, након чега је уследило закључење уговора о продаји. Не може се применити ни одредба члана 136 ст. 1 и 2 Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији, на коју упућује првосте-пени суд а која прописује да повериоци и дужник могу у року од три ме-сеца од дана продаје ствари дужника да захтевају поништај продаје ако су продајом оштећени интереси поверилаца, пошто је цитирана одредба применљива само у ситуацији када се стечај окончава продајом имовине дужника, а не и продајом дужника као правног лица.

Дакле, у датој ситуацији једини начин за побијање спроведених стечајних радњи је жалба против решења о обустави поступка стечаја, које ће решење нужно уследити у смислу одредбе члана 130 став 1 За-кона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији. Члан 131 ст. 1 и 2 наводи да после продаје дужника као правног лица, у смислу члана 129 овог закона, стечајни поступак у односу на дужника се обуставља, али се поступак наставља против стечајне масе коју заступа стечајни управ-ник ради намирања поверилаца. Средства добијена продајом дужника улазе у стечајну масу. Из изнетог произлази да се при садашњем стању ствари, сам поступак продаје не може оспоравати, па ни правни лек изјављивати у смислу побијања радњи предузетих у поступку продаје правног лица.

Такође, уговор о продаји дужника који је одобрен решењем стечајног већа не може се побијати у смислу одредаба Закона о облига-

ционим односима које регулишу утврђење ништавости уговора, јер је Закон о принудном поравнању, стечају и ликвидацији специјални закон у односу на поменути. Будући да се сви жалбени наводи могу истицати само у жалби против решења којим се стечајни поступак обуставља у односу на дужника и одређује да се наставља против стечајне масе, жалба је одбијена као неоснована и првостепено решење потврђено применом одредаба члана 380 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку.⁹

V Недозвољеност приговора понуђача који није изабран и накнада штете

Није дозвољен приговор понуђача који није изабран као најповољнији, на извршену продају стечајног дужника као правног лица или имовине, али има право на накнаду штете од стечајног управника уколико исту докаже, сагласно општим правилима имовинског права и посебним одредбама из члана 31 Закона о стечају (односно члана 19 став 1 Закона о стечајном поступку).

Такав став заузет је у судској пракси приликом одговора на питање да ли понуђач, код куповине стечајног дужника као правног лица или имовине стечајног дужника, који није изабран као најповољнији, може поднети правни лек, који и коме.

Према одговору датом у судској пракси, одредбе о продаји у Закону о стечајном поступку омогућују бржи поступак продаје имовине. Закон штити купце имовине у стечајном поступку, тако што обезбеђује сигурност у продаји. То значи да је пренос права својине сигуран, а заштита од могућих захтева других поверилаца предвиђена је одредбом члана 111 став 8 Закона о стечајном поступку, која прописује да приговор не утиче на извршену продају, већ утиче на евентуалну штету до које је дошло радњама стечајног управника у поступку продаје. Члан 111 став 6 Закона о стечајном поступку прописује да стечајни дужник и повериоци могу поднети приговор на предложену продају најкасније у року од 10 дана пре предложеног датума продаје или преноса, ако за њега постоји прописан основ. О приговору одлучује стечајни судија. Приговору не задржава продају, осим ако стечајни судија не одлучи другачије. Такође, по ставу 8 члана истог закона, повериоци могу ставити приговор на извршену продају уколико за то постоји основ. Приговор не утиче на извршену продају, већ утиче на евентуалну штету до које је дошло радњама стечајног управника у поступку продаје. Имајући у виду цитиране законске одредбе, активну легитимацију за подношење правног

⁹ Из решења Вишег трговинског суда, Пж. 6999/04 од 30. септембра 2004. године.

лека у виду приговора на предложену продају, односно већ извршену продају, могу поднети стечајни дужник и повериоци, односно повериоци, а не и понуђач који није изабран као најповољнији. Стога приговор овог лица на предложену или извршену продају имовине стечајног дужника решењем одбацује стечајни судија као недозвољен. Стечајни поступак је хитан и стога извршена продаја имовине стечајног дужника производи правно дејство без обзира на обим и тежину евентуално учињених неправилности, на који начин се купац имовине стечајног дужника штити од свих штетних последица неправилне или незаконите продаје спроведене од стране стечајног управника. Понуђачу стоји на располагању правни пут у другом судском поступку, у виду тужбе за накнаду штете од стечајног управника, уколико исту докаже, сходно одредби члана 19 став 1 Закона о стечајном поступку и општим правилима имовинског права.¹⁰

Посебне одредбе о одговорности стечајног управника за штету коју је проузроковао учесницима у поступку намерно или крајњом непажњом, садржане су у члану 31 Закона о стечају. У суштини, одговорност стечајног управника за штету регулисана је на исти начин као и у члану 19 став 1 ранијег Закона о стечајном поступку, што значи да изложени став судске праксе, настао у примени ранијег закона, није изгубио актуелност.

VI Одговорност стечајног управника за штету проузроковану намерно или крајњом непажњом

Законом о стечају предвиђена је одговорност стечајног управника за штету проузроковану учесницима у поступку намерно или крајњом непажњом, на тај начин што је прописано да стечајни управник одговара личном имовином за такву штету (члан 31 став 1). Како се приликом утврђивања грађанско-праве одговорности за штету намера или крајња непажња не претпостављају (већ само обична непажња), то значи да би оштећено лице морало да докаже постојање таквог квалификованог облика виности стечајног управника.

Дакле, Закон о стечају у члану 31 став 1 предвиђа одговорност стечајног управника само за штету учињену намерно или крајњом непажњом, али не и за штету проузроковану обичном непажњом – нехатом. Међутим, и у случају када је штета проузрокована обичном непажњом – нехатом постоји одговорност за штету, али је у питању посебан облик одговорности државе, као правног лица за штету коју

10 Одговор утврђен на седници Одељења за привредне спорове Вишег трговинског суда од 5. и 25. октобра и 7. и 14. новембра 2006. године.

проузрокује његов орган из члана 172 Закона о облигационим односима у коме је прописано да „правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција“. Реч о посебном основу одговорности. Одговорност државе такође се заснива на кривици која се састоји у одговорности државе за рђав избор радника, тј. у конкретном случају за избор лица које постављено на функцију стечајног управника, као органа стечајног поступка (*culpa in eligendo*).¹¹ Обична непажња се по закону претпоставља, јер је у члану 154 став 1 Закона о облигационим односима прописано да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. То значе да оштећени мора само доказати да између штетникове радње или пропуштања и штете постоји узрочна веза. Према члану 172 став 2 Закона о облигационим односима, ако за одређени случај није што друго у закону одређено, правно лице има право на накнаду од лица које је штету скривило намерно или крајњом непажњом. То значи да би држава имала право да се регризира од стечајног управника, али само за штету учињену намерно или крајњом непажњом, али не и за штету проузроковану његовом обичном непажњом – нехатом, коју увек и у крајњој линији сноси држава.

Ако је штета настала због радње стечајног управника која је извршена по налогу стечајног судије, стечајни управник није одговоран за насталу штету, осим ако је налог дат на основу његових несавесних радњи или предлога (члан 31 став 2). За штету коју учине стручна лица која је ангажовао стечајни управник, стечајни управник одговара ако је штета настала услед пропуштања стечајног управника да изврши надзор над њиховим радом (члан 31 став 3).

Захтев за накнаду штете застарева у року од годину дана од сазнања оштећеног за штету, односно у року од три године од правноснажности решења о закључењу или обустављању стечајног поступка, односно решења којим је потврђено усвајање плана реорганизације (члан 31 став 4). На овај начин закон прописује субјективно-објективни рок застарелости.

VII Закључак

Уговор о продаји стечајног дужника као правног лица не може се поништити или огласити ништавим због неправилности у поступку продаје, применом општих одредаба о неважности уговора из чл. 103 до 117 Закона о облигационим односима, нити се на извршену продају може изјавити приговор из члана 133 став 8 Закона о стечају.

11 Ж. Ђорђевић, В. Станковић, *Облигационо право*, Научна Књига, Београд, 1987, стр. 415.

Жалба против решења о обустави поступка стечаја представља једини начин за побијање спроведених стечајних радњи у поступку продаје стечајног дужника као правног лица, укључујући и закључени уговор о продаји.

Није дозвољена тужба за утврђење ништавости продаје стечајног дужника као правног лица.

Није дозвољен приговор на ток лицитације, као скуп фактичких радњи предузетих од стране стечајног управника ради продаје стечајног дужника као правног лица.

Није дозвољен приговор понуђача који није изабран као најповољнији, на извршену продају стечајног дужника као правног лица или имовине, али понуђач има право на накнаду штете од стечајног управника уколико исту докаже, сагласно општим правилима имовинског права и посебним одредбама о одговорности стечајног управника за штету коју је проузроковао учесницима у поступку из члана 31 Закона о стечају.

Vladimir KOZAR, PhD

**Assistant Professor at the Faculty of Law University "Business Academy"
Novi Sad**

REBUTTAL SALE OF BANKRUPTCY DEBTOR AS A LEGAL ENTITY

Summary

The contract of sale of the bankruptcy debtor as a legal entity cannot be annulled or announced canceled due to irregularities in the sale procedure, applying the general provisions of the invalidity of contracts in the art. 103 to 117 Law of Obligations, nor the complaint prescribed in Article 133 paragraph 8 Law on Bankruptcy can be submitted due to the completed sale.

An appeal against the decision to suspend the proceedings of bankruptcy is the only way for the impeachment of implemented actions in the bankruptcy proceedings of the bankruptcy sale of the debtor as a legal entity, including the concluded contract of sale.

The claim for the determination of nullity of sale of bankruptcy debtor as a legal entity is not allowed.

It is not allowed to submit an objection against the auction procedure, considered as the set of concrete actions taken by the bankruptcy trustee in order to sell the bankruptcy debtor as a legal entity.

It is not allowed the objection submitted by the bidder not selected as a winner, performed on the sale of the bankruptcy debtor as a legal entity or an asset, but, anyway the bidder has the right for compensation from the bankruptcy administrator, if it is based on evidences, according to general rules of property law and specific provisions on the responsibility of the bankruptcy administrator for the damage caused by participants in the procedure prescribed in Article 31 Law on Bankruptcy.

Key words: *sales, bankruptcy debtor, legal entity, impeachment, appeal, suspension, bankruptcy procedure.*